

на владыкѣ-тѣ и да го молятъ, ведно съ други-тѣ съгражданы, за да испросятъ отъ пашѣ-тѣ изинъ и войскѣ, та тогава свободно бы могли да си достигнатъ цѣль-тѣ; ако ли не послѣ пакъ... иначе. За това тѣ, безъ да изгубятъ врѣмя, послѣ сичкы-тѣ влезохъ въ събора. Сичкы-тѣ присѣдствуващи обърнахъ поглѣда си къмъ тѣхъ, нѣ никой не смѣеше да ги попыта какво търсятъ.

Владыка-та, слѣдъ като испуши чибукъ, испи кафе-то си и ся поразговори съ старцы-тѣ, обърна поглѣда си къмъ тѣхъ и ги запыта: Отдѣ и по каквѣ работѣ ходятъ тадѣсь. Василь, пѣленъ съ набожность приближи си честно и, слѣдъ доземный си поклонъ, цѣлуна му десницѣ-тѣ и ся оттегли пакъ назадъ. Съ кротость, нѣ съ живость нача той да приказва болкѣ-тѣ си.

— Владыко свѣтый, нача той,—ные сме отдалечь изъ Добруджѣ отъ село Ташъ-Авлѣ (Кюстендженско). Вые може да сте чюли и разбрали за Добруджанско-то опустошаваніе, за злочестинѣ-тѣ на сичкы-тѣ Добруджанскы селѣны, кои ся распрѣснахъ единъ по единъ безъ да ся знаѣтъ кой на кѣдѣ е. По мѣжду сичкы-тѣ най злочести сме были ные. Освѣнь що останахме безъ покрывъ, безъ